

Sygn. akt I C 2130/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 08 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi P. w W. I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Julita Wyrębiak - Romero

Protokolant: Karolina Zambrzycka

po rozpoznaniu w dniu 08 czerwca 2016 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.

przeciwko A. K. (1)

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego A. K. (1) na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 52.964,87 zł (pięćdziesiąt dwa tysiące dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote osiemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym liczonymi od dnia 03 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty, z tym, że od dnia 01 stycznia 2016 roku wysokość odsetek umownych nie może przekraczać odsetek maksymalnych;

II. zasądza od pozwanego A. K. (1) na rzecz powoda (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S. kwotę 6.266 zł (sześć tysięcy dwieście sześćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 3.600 zł (trzy tysiące sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 2130/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 03 czerwca 2015 roku powód (...) sp. z o. o. z siedzibą w S., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł przed Sądem Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie o zasądzenie od pozwanego A. K. (1) kwoty 52.964,87 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od tej kwoty od 03 czerwca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania według norm przepisanych w tym kosztów zastępstwa procesowego (pozew, k. 1).

Postanowieniem z dnia 29 lipca 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał rozpoznanie sprawy tutejszemu sądowi (postanowienie, k. 12).

Na rozprawie w dniu 08 czerwca 2016 roku pozwany A. K. (2) wniósł o oddalenie powództwa (protokół, k. 113).

Stanowiska stron nie zmieniły się do zamknięcia rozprawy.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2011 J. K. (1) zawarła ze Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G. umowę pożyczki konsumenckiej konsolidacyjnej nr (...) na kwotę 35.000 zł. Umowę tę poręczył pozwany A. K. (2). Spłata pożyczki miała nastąpić w ratach płatnych zgodnie z planem spłaty do dnia 12 listopada 2016 roku (umowa, k. 26).

Pismem z dnia 28 maja 2012 roku, Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. wypowiedziała J. K. (2) umowę kredytu z dnia 25 listopada 2011 roku (wypowiedzenie, k. 40), wobec powstania zadłużenia po stronie pożyczkobiorcy w kwocie przekraczającej wysokość dwóch rat. O wypowiedzeniu umowy został poinformowany pozwany A. K. (2) (zawiadomienie, k. 42). Zobowiązanie wynikające z zawartej umowy zostało postawione w stan natychmiastowej wymagalności (bezsporne).

Pożyczkobiorca ani poręczyciel nie spłacili do dnia dzisiejszego pozostałej kwoty do zapłaty, na którą składają się: 33.696,57 zł – kapitał oraz odsetki karne do dnia wniesienia pozwu w wysokości 19.268,30 zł (bezsporne).

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 26 listopada 2014 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. z siedzibą w G. sprzedała wierzytelność przysługującą jej względem J. K. (2) powodowi (...) sp. z o. o. z siedzibą w S. (umowa cesji, k. 32).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o załączone do pism procesowych dokumenty w postaci umowy kredytowej, wezwani do zapłaty, wypowiedzenie umowy, a także umowy przelewu wierzytelności. Sąd nie znalazł podstaw by kwestionować ich prawdziwość, zatem uznał je za wiarygodne, zwłaszcza, że pozwany również nie zgłaszał do nich zastrzeżeń w toku procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Powód domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty z pożyczki udzielonej pozwanej przez jego poprzednika prawnego Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G..

Zarówno istnienie wierzytelności, jej wysokość, jak i fakt, iż powód nabył ją skutecznie od poprzednika prawnego zostały prawidłowo wykazane przedstawionymi w sprawie dokumentami. Ustalonym okolicznościom w toku postępowania nie zaprzeczał pozwany.

Wskazać należy, iż podstawą odpowiedzialności pozwanego w niniejszej sprawie jest szczególna instytucja jaką jest poręczenie. Zgodnie z art. 876 § 1 kc, przez umowę poręczenia poręczyciel zobowiązuje się względem wierzyciela wykonać zobowiązanie na wypadek, gdyby dłużnik zobowiązania nie wykonał. W myśl zaś art. 879 § 1 kc, o zakresie zobowiązania poręczyciela rozstrzyga każdorazowy zakres zobowiązania dłużnika.

Powyższe oznacza, iż poręczyciel – w niniejszej sprawie pozwany – będzie odpowiadał za zaciągnięte przez pożyczkobiorcę zobowiązanie, tak jak ten pożyczkobiorca. Skoro zatem pozwany nie zaprzeczał istnieniu roszczenia, jak i jego wysokości, powołując się podczas przesłuchania w charakterze strony na swoją niewiedzę co do aktualnego stanu zadłużenia J. K. (1), to o oczywistym jest, że jako poręczyciel będzie odpowiedzialny za spłatę roszczenia na zasadach określonych w cytowanych przepisach.

Co więcej, pozwany nie zaprzeczał także okoliczności, iż doszło do skutecznej cesji wierzytelności przysługującej poprzedniemu wierzycielowi – Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. na rzecz powoda w niniejszej sprawie.

Należy zważyć, iż zgodnie z zasadami obowiązującymi w procedurze cywilnej ciężar gromadzenia materiału procesowego spoczywa na stronach (art. 232, art. 3 kpc, art. 6 kc). Art. 6 kc określa reguły dowodzenia, to jest przedmiot dowodu oraz osobę, na której spoczywa ciężar udowodnienia faktów mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy. Przy czym Sąd nie ma obowiązku dążenia do wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia

faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r., sygn. akt I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6-7 poz. 76). W myśl zatem ogólnych zasad na powódzie spoczywał obowiązek udowodnienia istnienia roszczenia i jego wysokości, czemu też powód podołał, także wobec bierności pozwanego w tym zakresie. Postępowanie cywilne jest bowiem kontradiktoryjne, zatem Sąd co do zasady opiera się na materiale zgromadzonym w sprawie i jeżeli jakakolwiek strona jest bierna w postępowaniu dowodowym, to będzie musiała ponieść tego negatywne konsekwencje.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc. Powód wygrał proces w całości, stąd pozwany winien ponieść jego koszty. Na koszty procesu poniesione przez powoda składały się: opłata od pozwu w wysokości 2.649 zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 3.600 złotych (na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej z urzędu – Dz. U. z 2013 r., poz. 461 j.t.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie przytoczonych wyżej przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.